

***Douiyeb împotriva Țărilor de Jos* (MC) –31464/96**
Hotărârea din 4.08.1999

Art. 5 § 1: Proceduri legale

Eroare materială într-o ordonanță de reținere: *neîncălcare*

Art. 5 § 4: Examinarea legalității detenției

Pretinsa neexaminare a legalității reținerii de către un judecător: *neîncălcare*

În fapt – Suspectat că a încălcat art. 250ter din Codul Penal, care condamnă proxenetismul, reclamantul a făcut obiectul unui mandat de arestare. A fost arestat în mod legal la domiciliul său de către polițiști, care, potrivit procesului-verbal, i-au prezentat mandatul de arestare. După ce persoana în cauză a fost interogată de poliție, care l-a informat cu privire la motivul interogării, adjunctul procurorului a dispus reținerea sa. Ordonanța respectivă făcea trimitere la art. 250 din Codul penal și menționa infracțiunea de „incitare la acte de imoralitate”. A doua zi, reclamantul a fost adus în fața unui judecător de instrucție. Parchetul a solicitat plasarea în arest preventiv în temeiul art. 250ter din Codul penal. Avocatul reclamantului a solicitat eliberarea clientului său, menționând că acesta a fost reținut sub suspiciunea de încălcare a art. 250 din Codul penal, ceea ce nu autoriza, în opinia sa, reținerea. Considerând ca reținerea nu era nelegală, judecătorul de instrucție a dispus plasarea în arest preventiv a reclamantului. Mandatul de arestare menționa art. 250ter din Codul penal. În continuare, tribunalul districtual a dispus menținerea în detenție a persoanei în cauză, însă aceasta a fost pusă în libertate din cauza lipsei de spațiu din închisoarea unde trebuia să fie încarcerat. Reclamantul a fost ulterior achitat.

În drept – Art. 5 § 1 lit. c): Curtea observă că, în dreptul Țărilor de Jos, plasarea în arest preventiv poate fi ordonată în cazul în care persoana este suspectată de a fi comis o infracțiune pasibilă de o pedeapsă cu închisoarea de patru ani sau mai mult; art. 250ter și art. 250 din Codul penal pot antrena o pedeapsă cu închisoarea care să aibă această durată. Prin urmare, Curtea consideră ca aceste două dispoziții oferă în principiu un temei juridic suficient pentru o ordonanță de reținere. Având în vedere diferitele probe aflate la dosar (neprezentate în fața Comisiei), care fac toate trimitere la art. 250ter, Curtea a constatat ca trimiterea la art. 250 într-o ordonanță de reținere nu era decât rezultatul unei simple erori și consideră că reclamantul trebuia sau ar fi trebuit să fie conștient de aceasta. Desigur, motivele invocate de judecătorul de instrucție pentru a respinge argumentul avocatului reclamantului nu conțin nicio recunoaștere explicită a faptului că s-a comis o eroare materială, însă Curtea consideră că, dacă lucrurile sunt plasate în contextul faptelor, trebuie să se considere că judecătorul de instrucție a respins implicit acest argument. Prin urmare, Curtea concluzionează că acest capăt de cerere al reclamantului este lipsit de temei.

Concluzie: neîncălcare (unanimitate).

Art. 5 § 4: Curtea observă că reclamantul a fost adus în fața judecătorului de instrucție care a examinat legalitatea reținerii părții în cauză, cerere de punere în libertate formulată de partea în cauză și cererea de menținere în detenție prezentată de procuror. Rezultă că reclamantul a avut acces la o procedură în cadrul căreia un tribunal s-a pronunțat într-un termen scurt asupra legalității reținerii sale.

Concluzie: neîncălcare (unanimitate).